

Князътъ стисна ржката му.

— Сбогомъ! Сбогомъ!

Гласътъ му пресекна. Отъ радость ли? Предъ него грѣеше друма на жадуваната свобода. Отъ скръбъ ли? Задъ него оставаше приказниятъ Визансъ, вѣрниятъ другаръ, любимата жена . . .

Иваница изтри една сълза отъ окото си. Въ душата му нѣщо ликуваше и пѣеше.

Като огнени очи приближаваха къмъ него горящитъ борини предъ вратата на крепостъта.

Единъ последенъ взоръ. Великиятъ градъ изчезна.

ГЛАВА XIII.

— Димитре!

При зова на брата си, момчето се обърна и учудено видѣ, какъ снажниятъ русъ момъкъ наднича отъ малкото прозорче и се мъчи да види нѣщо навънъ.

— Да, да, тя е. Димитре! — извика отново по-тихо боярътъ.

— Какво правишъ?

— Говори по-полека. Струва ми се, че Детелина пакъ иде насамъ.

— Е?

— Слѣзъ долу и ѝ кажи, че ме нѣма. Омръзна ми вече. Следъ това не можешъ пъкъ да се откачишъ отъ тѣхъ . . . Хайде, че его чувамъ гласа ѝ . . .

Момчето поклати глава и изтича по стълбитъ. Боярътъ протегна врата си и се услуша. Следъ малко, остра крамола екна долу. Момичето плачеше и настояваше, че Иванко е горе. Димитъръ се мъчеше да я убеди въ противното. Следъ дълги разправиѣ тя си отиде, като се заканваше, че ще се оплаче на владиката и царя. Иванко весело се изсмѣ и погладѣ кѣдравата си златиста брада. Пълното му румено лице издаваше цвѣтуща сила и прекрасно здраве. Той поразтърси правата си снага, прозина се, изтегна дългитъ си стройни крака и рипна пѣргавъ като елень.